

ההוספה
בלמוד התורה
בעניני משיח והגאולה
היא הדרך הישרה
לפעל התנכלות
וביאת המשיח
והגאולה
בפעל ממש.

(הרבי מליובאוויטש
בשיחת שבת
פרשת תזריע-מצרע
ה'תשנ"א)

תלמידי ותלמידות
רשת אהלי יוסף יצחק

פוחתחים

דלת

לגאולה

חוקרת הכנה
אחידון מספס
בנוציא משיח ואף

pe:

כחה:

מבוא

א תלמידי ותלמידות הרפת

פופ וגרסה!

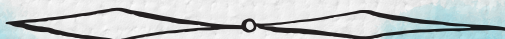
ביום כ"ח ניסן שנת ה'תשנ"א, אמר הרבי מליובאוויטש שיחה מיוחדת לחסידים, בה הביע את צערו על העכוב בביאת המשיח לאחר כל הדברים שנעשו. הרבי העביר לחסידים את האחריות והזכות לפעל להבאת הגאולה, באמרו: "הדבר היחידי שעוד יכולני לעשות: הנני מוסר זאת לכל אחד מכם, עשו כל אשר ביכולתכם לפעל ביאת משיח בפעל מממש".

השיחה גרמה להתעוררות רבה בקרב החסידים בנושא הבאת הגאולה. התחזקה אז ההבנה שהכוחות נתנו לכל יהודי, כעת נותר רק לבצע.

חלפו מאז שלושים שנה, בהן חיים החסידים עם הידיעה כי הגאולה הקרבה אינה רק בשורה גדולה וחדשה, אלא זו מציאות ההולכת וקורמת עור וגידים לנגד עינינו, והיא תלויה במעשינו ובהשתדלותנו. עלינו להתכונן לקראתה ולעשות הכל כדי לזרז את בואה.

במסגרת ציין שלושים שנה משיחה זו, שנת ה'תשפ"א הכרזה בכל מוסדות החנוך של "רשת אהלי יוסף יצחק בארץ הקדש" כשנת "יוצרים גאולה".

למרות האתגרים המיוחדים המלוים את שנת הלמודים הנוכחית, התלמידים, התלמידות ובראשם צותי החנוך, התניסו במרץ ובהתלהבות לעשות כל שביכולתם – למהר ולזרז את בוא הגאולה.

תַּלְמִידִים יְקָרִים,

למוד מתוך החוברת שלפניכם, והשתתפות בחידון – המסכם את התכנים העשירים שנלמדו במשך השנה אודות הגאולה, מהיום עבורכם הזדמנות יקרה נוספת לעשות משהו ממשי להבאת הגאולה.

כמו שאנחנו מוצאים בדברי הרבי אודות למוד עניי משיח וגאולה, שנאמרו בסמיכות ליום כ"ח ניסן:

"המדבר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלמוד התורה בעניי גאולה ומשיח – לא (רק) בתור 'סגולה' למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעקר כדי להתחיל 'לחיות' בעניי משיח וגאולה, 'לחיות' עם הזמן' דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממלא וחדור בהבנה והשגה בעניי משיח וגאולה לשבתורה, ומהשכל מתפשט וחדר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפעל, במחשבה דבור ומעשה באפן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה ומראים באצבע ש'הנה זה (מלך המשיח) בא'".

(מתוך שיחת שבת פרשת בלק, י"ז בתמוז ה'תנש"א)

בהצלחה רבה במשימה החשובה!

הנהלת הרשת

התכנים בחוברת זו (כמו גם בתכנית המצגות "זמן השיא") מבססים בחלקם הנדול על הספר "סודות הגאולה" מאת הרב מנחם ברוד.

שִׁעוֹר
רֵאשׁוֹן

מגילות לגאולה

משגים

העולם כחלום

בחלום, רואים דברים מוזרים שנראים כאילו הם הגיוניים. גם הגלות היא כמו חלום. קורים בה דברים לא הגיוניים: יש בעולם הרבה אנשים שסובלים והרבה דברים לא טובים. כשמשיח יבוא, אנחנו כאילו 'נתעורר' מהחלום הארוך של הגלות ונראה את העולם במצב ההגיוני שלו, כשהכל רק טוב, וכך מרגישים איך השם נמצא בכל מקום.

עולם מאיון העל

"עולם" מלשון "העלם" – העולם מעלים ומסתיר את הקדושה; לא רואים מיד מי ברא את העולם ואיך השם מנהל אותו. לאורך כל השנים שעברו מאז בריאת העולם, יש לתורה ולמצוות מטרה אחת – לגלות. לגרם לך שהעולם עצמו יראה לך, את הקדוש ברוך הוא הנמצא בתוכו. הגלוי הזה, יתרחש בזמן הגאולה.

להכניס את ה"אל"

המלה 'גאולה' מרכבת מ'גולה', בתוספת א'. הגאולה מתלבשת בתוך הגולה עצמה, אלא שהיא מכניסה ב'גולה' את הא' – "אלוהי של עולם", הקדוש ברוך הוא. (התעדידות תנש"א כרך ג, שבת פרשת אחרי-קדושים)

צטוטים

1.

"אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח,
ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל
יום שיבוא."
(על פי י"ג העקרים לרמב"ם)

2.

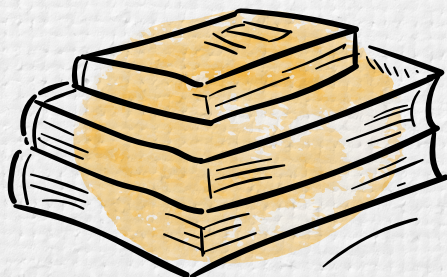
"אפלו אין ביד ישראל אלא הקווי, כדאים הם
לגאולה בשכר הקווי."
(במדרש, ילקוט שמעוני תהלים רמז תשלו)

3.

"בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו...
צפית לישועה?"
(שבת לא.א)

4.

מדברי הרב: "הדבר היחיד שעדין מעכב את
הגאולה הוא הצרך שכל בני ישראל יבקשו
וידרשו ויתבעו מהקדוש ברוך הוא להביא את
הגאולה האמתית והשלמה."
(התועדויות תשמ"ז כרך ב, עמוד 164)

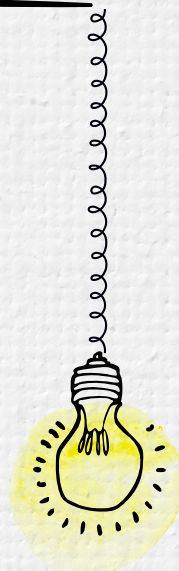
ספור

העסקה היא מלכודת

לאחד מחסידי כבוד-קדשת אדמו"ר ה"צמח צדק" היה בית מסחר ואכסניה, אותם חכר מדי שנה מאת הפריץ בעשרה רובל כסף שהיה משלם מראש.

שנה אחת שלח החסיד את בנו כדי לערוך את החוזה לקראת השנה הבאה. עלה בדעת הבן לערוך את החוזה למשך חמש השנים הבאות ובכך לחסוך עשרים רובל, שכן נאות הפריץ להסתפק בשלושים רובל באם ישלמם מראש תחת החמשים המגיעים לו.

כשחזר הבן וספר לאביו על הצלחת העסקה המצלחת שעשה, גער בו אביו: "לא זו בלבד שלא חסכת עשרים רובל אלא ששלמת עשרים רובל לריק, שהרי מאמינים אנו באמונה שלך בביאת המשיח בשנה זו ממש, ולחנם שלמת לארבע השנים הבאות..."

שְׁעָר
שְׁנִי

יָמוֹת הַפְּשִׁיחַ

משגים

עולם נפתח

בימות המשיח יתגלה בעולם הכוח האלקי האין סופי, הוא ישפיע על כלם ועל הכל. לכן גם עולם הצומח, גם עולם החי וגם הדומם, יהיו משלמים.

ממלכת כהנים

לעתיד לבוא, עם ישראל כולו יהיה "ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות יטו). אמות העולם ירגישו שבני ישראל מקרינים עליהם קדשה אמונה וצדק, ולכן הם ירצו להיות קרובים לבני ישראל ולהושיט להם עזרה, ברצון ובשמחה.

ילדי "צבאות השם"

כאשר ילדי ישראל עברו בים סוף, הם הצביעו ואמרו: "זה אדלי ואנוהו" (שמות טו, ב), לכן נאמר עליהם ש"הם הכירוהו תחלה". גם לעתיד לבוא, ילדי ישראל שזוכים ומקבלים חנוך יהודי טהור, יזכו להיות הראשונים להצביע ולראות אלקות.

הליתו, שור הבר ויין הנשחר

סעודת הצדיקים שתתקיים לעתיד לבוא מסמלת סודות רוחניים עמוקים. הליתו ושור הבר מסמלים שני סוגים של עבודת השם. עבודה רוחנית נעלה, בעולמות העליונים, ועבודה עם העולם הנשמי, לזכר ולקדש אותו. לעתיד לבוא שתי העבודות האלו ישלימו זו את זו.

היין המשמר מסמל את עמק פנימיות התורה, שתתגלה אז.

צטוטים

"הטובה תהיה משפעת הרבה וכל המעדינים מצויין
כעפר, ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את
השם בלבד".
(רמב"ם, הלכות מלכים יב,ה)

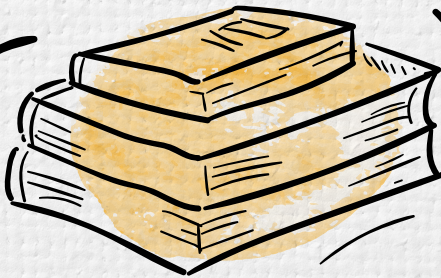
1.

"וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבו".
(במדרש, ילקוט שמעוני תהלים רמז תשכו)

2.

"וכתתו חרבותם לאתים וחייתותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב, ולא ילמדו עוד מלחמה".
(ישעיה ב,ד)

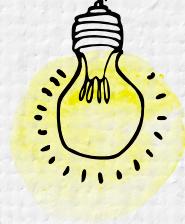
3.

ספור

משירי הלויים בבית המקדש

מעשה ובאו לרב הקדוש רבי מנחם מנדל מויטבסק חבורת חסידים בעלי מנגנים מפרסמים לשבות בהיכל קדשו ולהנעים לו מזמרותיהם בשלחנו. בידי חבורת זמר זו היה נגון מיוחד במינו ערב לאזן ומושר את הלב, וכשסמן להם רבי מנחם מנדל בסעודת ליל שבת קדש לשיר, ובקשו לפצח בזמר זה, הסה אותם מיד ורמז להם לחדל מלנגנו.

הדבר חזר ונשנה גם בשאר סעודות השבת, והיה בעיניהם לפלא.

למחרת, ביום ראשון שחל בו ראש חודש, ישב רבי מנחם מנדל בסעודת היום עם תלמידיו הקדושים, ולפתע צוה לחבורת בעלי המנגנים לפתח דוקא בנגון שאותו הסה במשך כל השבת.

בשעת נגינתם בכה רבי מנחם מנדל מאוד והזיל דמעות כמים, ולאחר מכן גלה כי נגון זה משירי הלויים בבית המקדש היה, וזוהי הסבה שלא הניחם לנגנו בשבת, כדי שלא יצטער ביום הקדוש על חרבן הבית וגלות השכינה.

שְׁעָר
שְׁלִישִׁי

הַנָּה הַנָּה מִשִּׁיחַ בָּא

משגים

האף השני

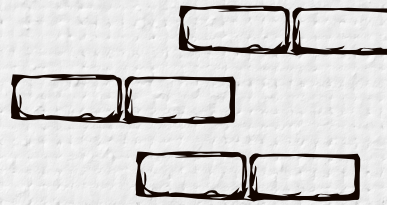
כתוב בזהר הקדוש (וירא, חלק א, קיזא), שהאף השני הוא זמן מיוחד שבו ה'שכינה' הקדושה, תקום מעפרה.

בפרט בחצי השני של האף השני יפתחו שערי החכמה למעלה וגם שערי החכמה למטה והעולם יהיה מתקן ומוכן להכניס לאף השביעי.

העולם מתכונן

יש סימנים מעודדים המראים שהעולם כולו מתחיל להתכונן לקראת ימות המשיח. הרבי מצביע על כמה שנויים מעניינים בעולם.

למשל: נפילת מסך הברזל ושחרור היהודים מהמשטר הקומוניסטי. שלום בין עמים. הסכמים להפסקת יצור נשק מסכן.

נָסַע אֶל אָבִי עֵנָק

הַדּוֹר שֶׁלָנוּ מְקַבֵּל כּוּחוֹת מֵהָעֲבוּדָה הָרוּחָנִית הָעֲצוּמָה
שֶׁכָּבֵד עָשׂוּ בְעֶבֶר כָּל הַצְדִּיקִים.

כְּמוֹ גִּמְד הַיוֹשֵׁב עַל כִּתְפוֹי שֶׁל אָדָם עֵנָק וּמִצְלִיחַ
לְהַגִּיעַ לְמִקְוֵמוֹת גְּבוּהִים.

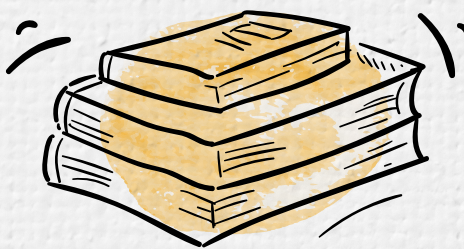
מְסִירוֹת נֶפֶשׁ בְּ"עִקְבֵּתָא דְּמִשְׁחָא"

לְדוֹר שֶׁלָנוּ יֵשׁ גַּם מַעֲלָה מִיַּחֲדָת, שְׂאִין לְדוֹרוֹת
שֶׁלִּפְנֵינוּ!

זֶהוּ דוֹר שֶׁבּוּ יְהוּדִים מְתַאֲמָצִים וְדִבְקִים בַּתּוֹרָה
וּבְמִצְוֹת, לְמִירוֹת הַחֹשֶׁךְ הָרוּחָנִי שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם.

מְבֹאֵר בְּחִסְדוֹת שְׂאֶפְלוּ מִשֶּׁה רַבֵּנוּ, הַרְגִּישׁ עֲנוּהַ
מִיַּחֲדָת כָּלִפִּי מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁתְּהִיָּה בְּדוֹר שֶׁל
"עִקְבֵּתָא דְּמִשְׁחָא" עַל שְׁמִירוֹת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת.

צטוטים

1.

"ששית אלפים שנה הוי עלמא (=קיום העולם),
 שני אלפים - תהו, שני אלפים - תורה,
 שני אלפים - ימות המשיח".
 (סנהדרין צזא. עבודה זרה טא.)

2.

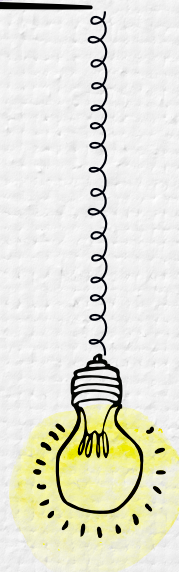
"הנה ימים באים נאם השם והשלחתי רעב בארץ.
 לא רעב ללחם ולא צמא למים,
 כי אם לשמע את דברי השם".
 (עמוס ח"א)

ספור

אזרחא!...

טענו אנשים לפני הרבי מליובאוויטש: "השכם
 והערב אתה מבטיח: הנה הנאלה קרובה, ומן
 המפרסמות כי כבר לפני ארבעים שנה כבר
 התבטא כן האדמו"ר הקודם (הר"י"צ)..."

"אדרבה!", ענה להם הרבי, "אם כבר לפני
 ארבעים שנה הכריז גדול בישראל ש"הנה
 זה בא" הרי עתה מכרח הוא לבוא!..."

שַׁעַר
רְבִיעִי

תֵּהֱלִיכִי הַגָּאֵלָה

משגים

אחיזנה – בעתה

כתוב בנביא: "אני השם בעתה אחיזנה" (ישעיהו ס, כב).

הגמרא מפרשת (סנהדרין צח, א.) שבפסוק הזה נרמזות שתי אפשרויות של גאולה: אם ישראל יזכו – הגאולה תקדים לבוא, "אחיזנה". ואם לא יזכו – הגאולה תבוא בזמן שנקבע לה מראש, "בעתה".

השופר הגדול

הקול שיבשר את בוא הגאולה, יהיה קול "השופר הגדול".

"והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ויבאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים" (ישעיהו כז, ג).

האזכור נכנס לשופר דרך פתח צר ויוצא דרך פתח רחב. כך השופר הגדול מסמל את היציאה של בני ישראל מהמצר למרחב.

בִּנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיק הוּא

בספר הזהר (חלק ג רכא,א) מְכַנֶּה הבית השלישי "בִּנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיק הוּא" – בִּנְיָן שִׁיבְנָה עַל־יְדֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

יש דעות שונות האם בית המקדש ירד מוכן מן השמים, או יבנה בידי אדם. מסבר על כך שְלִמְעִשָׁה, יהיו בבית המקדש השלישי דברים שיבנו בידי אדם ויהיו דברים שיירדו ויבואו מן השמים.

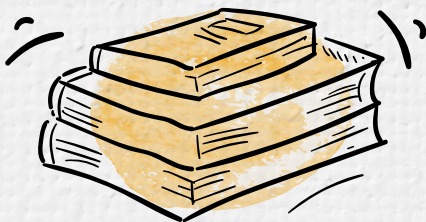
כך מצד אחד עם ישראל יקים את המצודה לבנות בית מקדש, ומצד שני יהיו במקדש דברים עליונים, שבזכותם הוא יהיה נצחי.

קבול הָגָלוּת

לא רק עם ישראל יצאו לגלות. יחד אתם, הקב"ה בעצמו יצא לגלות, עם כל יהודי ויהודי.

על הכתוב "ושב השם אל־קִיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ" (דברים ל, ג) – אומרים חז"ל "בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שבכל מקום שגלו, שכינה עמהם... ואף כשעתידין להנצל, שכינה עמהם"

אם כן, כמה שמחה תהיה בעת קבוצ גלויות, כאשר גם השכינה הקדושה, תצא מן הגלות.

צטוטים

1. "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נֶכֶן יִהְיֶה הָרַבִּית הַשֵּׁם בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשָּׂא מִגְבָּעוֹת וְנִהְרֹוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם".
(ישעיה ב,ב)

2. "הֲנִי מְבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבְּצָתִים מִיִּרְכַּתִּי אֶרֶץ... קֹהֵל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הִנֵּה".
(ירמיה לא,ח)

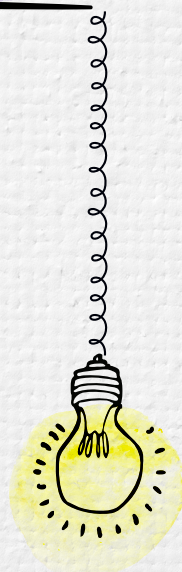
3. "וְאַתֶּם תִּלְקְטוּ לְאֶחָד אֶחָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".
(ישעיהו כז, יב)

ספור

נסח ההלכאנה

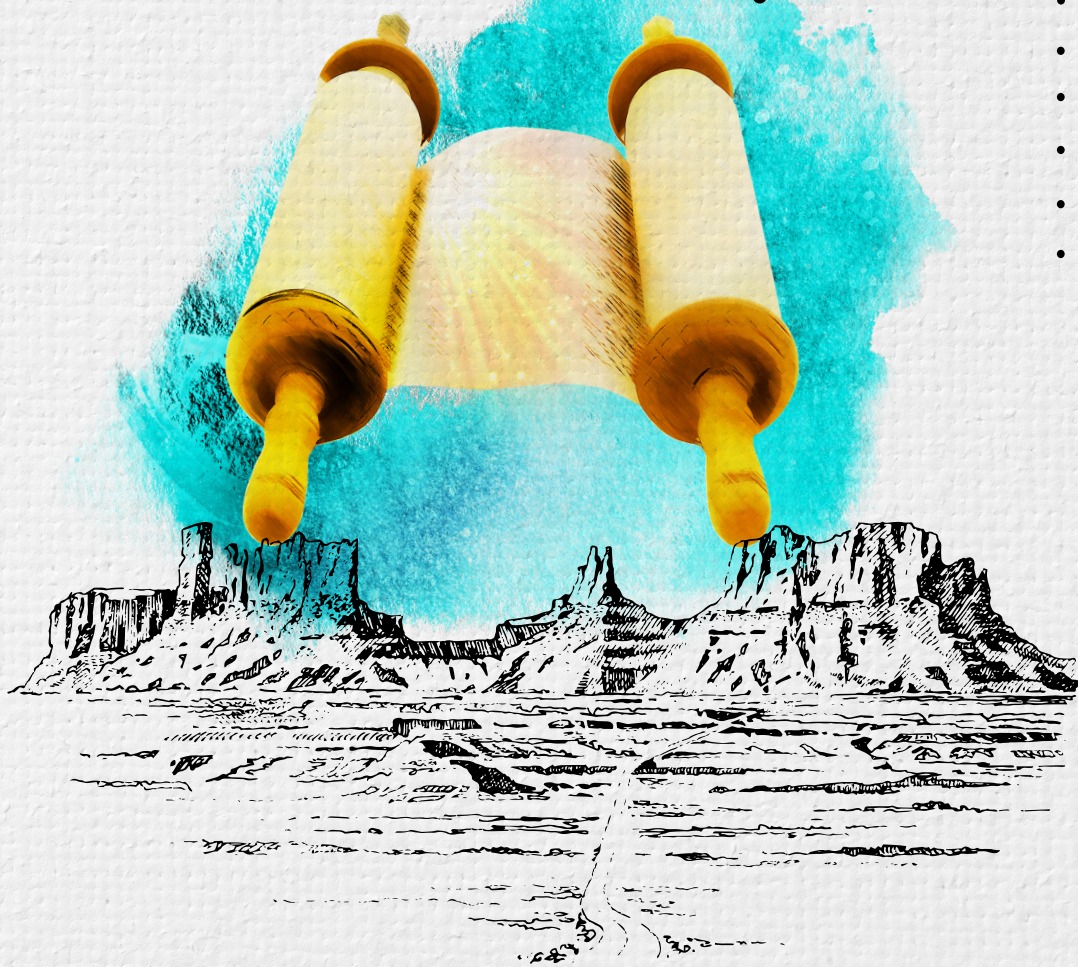
לקראת החתונה הגדולה בז'לובין, ביה נשאו צאצאיהם של רבנו הזקן, בעל התניא, והרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, קרע רבי לוי יצחק את נסח ההזמנה וצוה לכתב כך:

"החתונה תתקיים אם ירצה השם בירושלים עיר הקדש והמקדש, תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן. ובאם משיח צדקנו לא יבוא חסד ושלום עד אז – תתקיים החתונה בעיר ז'לובין..."

שְׁעַר
חַמִּישִׁי

מַחֲכִים לְמַשִּׁיחַ

משגים

נאָן וַנְבִיאַ

מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מֵתָאָר כִּ"מֶלֶךְ" וְכִ"נְבִיא". נִרְאֶה שְׂמֵדְבָר בְּשֵׁנִי
תְּקוּפוֹת: בְּתִקּוּפָה הָרִאשׁוֹנָה יִרְגֵּשׁ בְּעֵקֶר הַיּוֹתוּ "מֶלֶךְ" -
כְּאֶשֶׁר יַחְזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לְדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, יִלְחֶם בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם
וַיַּעֲבִיר אֶת הָרַע מִן הָעוֹלָם.

בְּתִקּוּפָה הַשְּׁנִיָּה יִרְגֵּשׁ יוֹתֵר הַיּוֹתוּ "נְבִיא" וְ"רַב" שְׂיִלְמַד תּוֹרָה
וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, לְכָל יְהוּדִי.

נאָן הַמְּשִׁיחַ וְהַיְּהוּדִים הַפְּשׁוּטִים

אֲדַמּוּ"ר הִ'צִּמַּח צִדְקָה הָיָה אוֹמֵר, שְׂמֵשִׁיחַ צִדְקָנוּ וַיַּעֲנֵג
בְּמִיחָד מֵהַיְּהוּדִים הַפְּשׁוּטִים, בְּעַלִּי מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ.

כְּלוּמֵר, אֶף-עַל-פִּי שְׂיִלְמַד תּוֹרָה אֶת כָּל הָעָם, כּוֹלֵל
הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר וְכָלם יִלְמְדוּ מִפִּי אֶת "תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ",
עִם זֹאת, תִּהְיֶה בּוֹ עֲנוּה מִיחָדָת לְהִתִּיחַס לְאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים
וְלִלְמַד גַּם אֹתָם, עַל-פִּי רַמְתָּם.

(עַל-פִּי סֵפֶר הַמֵּאמָרִים תִּרְצ"ט, עֲמוּד 194)

רוֹכֵב עַל חֲמוֹר

בְּנְבִיא מוֹבָא תֵּאֵאָר, לְפִי הַמְּשִׁיחַ יִגִּיעַ "עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר".
עַל פִּי הַפְּרוּשִׁים הַשּׁוֹנִים הַדְּבָר בָּא לְסַמֵּל שְׁנֵי דְבָרִים:
אֶת הָעֲנוּה שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּי חֲמוֹר הוּא בְּהֵמַת־רִכִּיבָה
פְּשׁוּטָה. וְכֵן אֶת הָעֲבֹדָה שֶׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ "רוֹכֵב" - שְׂלִיטָה, עַל
עוֹלָם הַ"חֲמָר".

צטוטים

1.

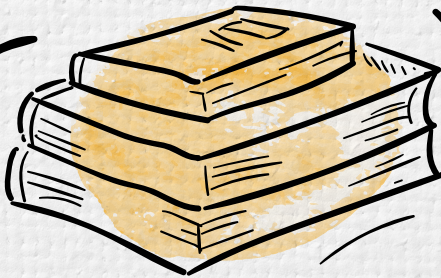
"אותו המלך שיעמד מזרע דוד, בעל חכמה יהיה יותר משלמה, ונביא גדול הוא, קרוב למשה רבנו. ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך השם".
(רמב"ם, הלכות תשובה, פרק ט הלכה ב)

2.

"עתיד הקדוש ברוך הוא להיות יושב... ודורש תורה חדשה שעתיד לתן על ידי משיח".
(ילקוט שמעוני, ישעיהו רמז, תכט)

3.

"נחמה עליו רוח השם, רוח חכמה ובין, רוח עצה ובזרה, רוח דעת ויראת השם".
(ישעיהו יא, ב)

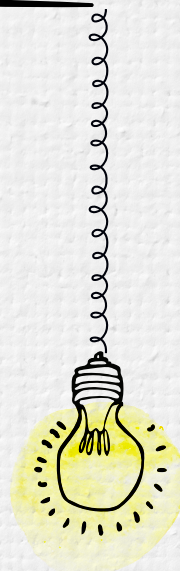
ספור

רצע קרוב יותר לביאת המשיח!

אצל ה"חוזה" מלובלין היה שעון, והשעונים שהיו בזמנם היו דופקים בכל שניה בקול.

פעם נכנס איזה רב ואמר ל"חוזה" שכל רגע שהוא שומע את קול השעון הוא נכנס קצת לעצבות, כי זה מזכיר לו שכל רגע מקרב אותו למאה ועשרים...

ענה לו ה"חוזה" שבכל רגע שהוא שומע את קול השעון לבו מתמלא בשמחה גדולה, שהנה רגע קרוב יותר לביאת המשיח.

"לא זו בלבד שסוף הנאֵלָה לבוא,
אֵלָא הנאֵלָה כְּבֵר עוֹמֶדֶת עַל סף הַפֶּתַח
וּמַחֲכָה לְכָל אֶחָד וְאַחַת מִיִּשְׂרָאֵל
שׁוֹפֶתֶת אֶת הַדִּלֶּת וְיִסְחֹב' אֶת הַנֶּאֱלָה לְתוֹךְ הַחֹדֶר!"
(מִדְבְּרֵי הָרַבִּי מִלְּיוֹבְאִיטְשׁ בְּשִׁיחָה עִם הָרַב הָרֵאשִׁי לְיִשְׂרָאֵל,
הָרַב מֵרֹדְכִי אֶלְיָהוּ בּו' בְּמַרְחָשׁוֹן תשנ"ב)